האוצר השבועי

שיעורו השבועי
של מרן ראש הישיבה המקובל הצדיק
רבנו **בניהו יששכר שמואלי** שליט"א

גליון מס' **148**
פרשת **וירא** התשפ"ז

הכנסת האורחים של אברהם
הילולת מורנו הרב שרעבי זיע"א

מלכי צדק וליל הסדר • "הוציא לחם ויין" • רבי מרדכי שרעבי • אברהם וראיית הארץ • שלשת המלאכים • שתי ריצות • "יוקח נא מעט מים והשענו תחת העץ" • שולחנו של אברהם אבינו • גדולה הכנסת אורחים • "ואקחה פת לחם" • כוונות האכילה • שבת בהפתעה אצל החפץ חיים • צם משבת לשבת • קמח או סולת • ההנהגה הראויה בהכנסת אורחים • ראש מועצת זכרון יעקב • החשבונות של ישמעאל • מפגש אדם הראשון ואברהם במערה • מדוע צחקה שרה • "כאילו אפרו צבור ומונח" • אמירת עקידת יצחק בכל יום • איך ישמעאל הגיע לעקידה? • רוח הקודש בבית מרן החזון איש • עמל התורה של מרן הרב שך • הילולת מורינו רבי מרדכי שרעבי זיע"א

אחפש את ירושלים בנרות

הנה ב"ה זכינו לשבת נפלאה - שבת "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך", ועכשיו בעזרת האל ובישועתו מגיעים לפרשת וירא - "וירא אליו ה' באלני ממרא והוא יושב פתח האהל כחום היום" - ביום השלישי למילה.

בסוף הפרשה שעברה ראינו: "**ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין והוא כהן לאל עליון**". **אומרים רבותינו**, מלכי צדק זה **שם בן נח**, שאצלו למדו האבות תורה, שהרי כתוב שלמדו בבית מדרשו של **שם ועבר**. ו"מלך שלם", שלם זו ירושלים.

האבן עזרא כותב ש-658 פעמים מובא השם "ירושלים" בתנ"ך. איך כתוב? "**אחפש את ירושלים בנרות**", "בנרות" בדיוק בגימטריא 658.

ומה זה "הוציא לחם ויין"? כי אותו לילה שאברהם אבינו עשה מלחמה עם המלכים ורדף אחריהם, זה היה בליל הסדר, ליל ט"ו בניסן - "**ליל שימורים**" - לילה המשומר ובא מששת ימי בראשית לעשות בו את כל הניסים הכי גדולים: את יציאת מצרים, ולעתיד לבוא גם את הגאולה, וגם מלחמת המלכים היתה בלילה הזה.

ולכן בלילה הזה, שם בן נח הוציא לאברהם אבינו "לחם ויין". קודם כל, כי אברהם אבינו קיים את כל התורה, ו"לחם" זה המצות ו"יין" לארבע כוסות. ומלכי צדק התכוון לומר לו: "היום ליל הסדר, שעתידים בניך ביום הזה לאכול מצות, ולשתות ארבע כוסות של יין".

נפגשו שני הצדיקים בפונדק אחד

רבותינו אמרו עוד, מה הפירוש "הוציא" לחם ויין? **פעם נפגשו הגאון רבי שלמה קלוגר והצדיק רבי מאיר מפרמישלאן** בפונדק אחד. ביקש רבי שלמה קלוגר מרבי מאיר מפרמישלאן: "אולי נשמע מכבודו איזה דרוש". **ואמר רבי מאיר ככה: צריך להבין**, מה אכפת לנו אם מלכי צדק הוא כהן? אלא, מלכי צדק הוא שם בן נח, שהקים בית מדרש "שם ועבר", שממנו יצאה תורה והוראה לכל העולם, וכנגדו אברהם אבינו, איש החסד, שעוסק בהכנסת אורחים. כשנפגשו שני הצדיקים, רצה כל אחד ללמוד מהשני את דרכו בעבודת ה'.

"מלכי צדק מלך שלם", שהוא **שר התורה**, "הוציא" ולמד מאברהם אבינו את המידה של "לחם ויין": לתת, להכניס אורחים, לפתוח דלתות.

כמו שראינו אצל כל גדולי עולם. **המהרש"א** למשל, היה מכניס אורחים שאין כמותו, על המפתן של הדלת שלו היה כתוב "**דלתי לאורח אפתח**", והוא קיבל אורחים בצורה לא רגילה, אף שהיה המתמיד הגדול בעולם.

ואברהם אבינו "הוציא" ולמד משם בן נח מה זה התמדה: כל הזמן לשבת ולעסוק בתורה. כך שני הצדיקים האלה, **כל אחד הוציא מחבירו את המידה שהוא צריך**. הכח המוסרי הגדול שאנחנו צריכים לדעת: הדבר הכי גדול בעולם, שמשמח את הקב"ה, זה לימוד התורה!

לחסויות ולהנצחות ניתן להתקשר: 02-6249000 | לקבלת העלון דרך המייל שלח בקשה < m6222560@gmail.com

השיעור נמסר בכל יום ראשון בישיבת המקובלים "נהר שלום" בשעה 7:15 בערב ומועבר דרך הלווין, הרדיו ועוד
ניתן לשמוע את השיעור בקו קול התורה שע"י ישיבתינו הקדושה 0799-111-925 שלוחה 3

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה:	4:15	4:34	4:34	4:36
יציאה:	5:28	5:30	5:28	5:31
ר"ת	6:05	6:07	6:06	6:08

לא ישן עם כסף בכיס

השבוע, ביום שבת קודש, זה יום הפטירה של **רבי מרדכי שרעבי**, ואת ההילולא נעשה פה כבר ביום חמישי. ומה היה המסר שלו? כל הזמן ללמוד תורה. הוא היה אומר: אין דבר גדול יותר מאדם שלומד תורה.

והוא היה ענק גם בחסד, אם הייתם רואים איזה חסדים הוא היה עושה! בהתחלה כשבא לארץ הוא היה עני ולא היה לו כסף, אבל אחר כך, כשהיו באים אליו אנשים ונותנים לו כסף, כל יום הוא היה מחלק את כל מה שיש לו בכיס, **הוא לא ישן בלילה עם כסף בכיסים!** חסד כזה, צדקות כאלה, לא יאומן כי יסופר.

ובכל ואת, כל היום היה יושב ומתמיד, שום דבר לא עניין אותו, **המסר הגדול שלו** היה: רק לשבת וללמוד. על כל דבר שהיינו עושים היינו צריכים רשות ממנו, ופעמים שהיינו נוסעים לאיזה מקום, הייתי אומר לו: "כבוד הרב, היום נוסעים למירון". והוא היה אומר לי: **"אתה רוצה ללכת לטיולים במקום לשבת וללמוד?..."** ככה היו תמיד המילים שלו.

וגם השבוע ביום שני, זה היה יום הפטירה של **החזון איש**. בלי נדר נספר לכם עליו דברים אדירים. וביום שלישי זה היה יום הפטירה של רבי אלעזר מנחם שך - **הרב שך**. אז יש לנו כמה כוחות גדולים השבוע, ונשתדל בעז"ה לדבר עליהם.

כמה אדם יכול לראות ברגע אחד?

והנה ראינו בפרשה הקודמת: **"ויאמר ה' אל אברם אחרי הפרד לוט מעמו שא נא עיניך וראה מן המקום אשר אתה שם וכו' כי את כל הארץ אשר אתה ראה לך אתננה ולזרעך עד עולם"**. הקב"ה מונה לו את כל ארץ ישראל מסביב, "מנהר מצרים", כל זה הוא רוצה לתת לו.

רבי שמעון בר יוחאי שואל בזוהר: איך אברהם אבינו יכול לראות את כל הארץ? כמה אדם יכול לראות ברגע אחד? 10 קילומטר? 20 קילומטר? 50 קילומטר? איך יכול להיות שהקב"ה אומר לו "את כל הארץ אשר אתה רואה", בעיניך, כמה אדם יכול לראות?

אלא, אומר רשב"י: הקב"ה העלה את אברהם אבינו למעלה והראה לו את התמונה, מה זה ארץ ישראל: "בוא תראה את בית המקדש, אתה רואה אותו? לבית המקדש יש חבלים, מיתרים, שתופסים את כל ירושלים. לירושלים יש מיתרים שתופסים את כל ארץ ישראל, וארץ ישראל תופסת את **כל העולם כולו**". ככה הראה לו את הכל.

וכל זה בזכות מי? בזכות **"צדיק יסוד עולם"** - זה אברהם אבינו. לכן אמר לו: "כל הארץ אשר אתה רואה לך אתננה", כל זה שלך, אתה מחזיק את הכל! **ואותו דבר אמרו חכמי הזוהר על רשב"י**, שהוא מחזיק את כל העולם כמו אברהם אבינו.

אין להם קפיצים ברגליים

מהפרשה שלנו רואים קצת מה זה אברהם אבינו: המצוות, החשק בתורה, הלימוד, החסד. ואיך הוא זכה לקבל אורחים, באיזה אהבה, באיזה חשק, איפה יש דבר כזה?

לכן צריך להישען על העץ הזה, על הצדיק, שהוא מורה דרך ומנהיג אותנו, כל אדם חייב שיהיה לו מנהיג, שיהיה קשור לרב'ה חזק בכל כוחו, כי ככה יכול לדעת איך ללכת בדרך ה'.

רבותינו אמרו: "והנה שלשה אנשים נצבים עליו", "והנה שלשה" עולה בדיוק בגימטריא **"אלו מיכאל גבריאל רפאל"**. תפקידם של המלאכים היה לבוא לעזור לאברהם אבינו.

כל המעשים של אברהם אבינו ושל האבות הם בשביל עם ישראל, להגן עלינו. כמו **שכתוב במדרש:** מה שעשה אברהם לאורחים, ככה הקב"ה מעמיד את העולם בזכות אברהם אבינו, בזכות שתי ריצות שרץ אברהם אבינו ומסר נפשו בשביל הכנסת אורחים - הריצה האחת, "וירץ לקראתם", והשנייה, "ואל הבקר רץ אברהם" - בזכות זה התקשר הקב"ה בקשר עם עם ישראל.

וזה מה שכתוב: **"מלך אסור ברהטים"** "מלך", זה מלכו של עולם, "אסור ברהטים", קשור בעם ישראל בזכות שני ה"רהטים", שתי הריצות שרץ אברהם אבינו.

ומה אברהם אמר להם? **"יוקח נא מעט מים ורחצו רגליכם"**. אומרים רבותינו, זה נעשה על ידי שליח, ולכן גם הקב"ה בעתיד לא יטרח בזה בעצמו.

אומר הזוהר הקדוש: "יוקח נא מעט מים", אין מים אלא תורה, שנאמר "הוי כל צמא לכו למים". "ורחצו רגליכם", על ידי התורה אדם רוחץ את **ההרגלים** שלו. אתה מבין? הרגלים לא טובים, איך ירחץ אותם? לוקח "מעט מים" - לומד תורה, ואז רוחץ את ההרגלים, בעז"ה.

ועוד אמר להם: **"והישענו תחת העץ"**. אומרים רבותינו, "עץ" זה הצדיק, כמו שכתוב אצל המרגלים **"היש בה עץ אם אין"**, כלומר: האם יש צדיק שיגן עליה. לכן צריך להישען על העץ הזה, על הצדיק, שהוא מורה דרך ומנהיג אותנו, כל אדם חייב שיהיה לו מנהיג, שיהיה קשור לרב'ה חזק בכל כוחו, כי ככה יכול לדעת איך ללכת בדרך ה'.

ומדוע דווקא "השענו"? כי למלאכים אין **קפיצים** ברגליים, זה לא מתקפל, כמו שכתוב **"ורגליהם רגל ישרה"**. אין להם קיפולים ברגליים כמו שיש לנו, לכן אמר להם: "השענו", תנוחו קצת תחת העץ.

מי גילה לאברהם את הסוד?

לשבת אצל אברהם אבינו זה היה דבר שאין כמותו, אי אפשר להבין את זה. היום, בשביל לפתוח לאדם את התיאבון, נותנים לו קצת **חמוצים**. אצל אברהם אבינו לא היה צריך את זה, כי כולם היו רוצים לבוא, ולא היו רוצים לצאת! כי לאברהם אבינו יש רוחניות. לא צריך להביא שם סלטים, אדם מריח אצל אברהם אבינו **ריח גן עדן**, והריח הזה פותח לו את הלב!

הוא היה מאיר בקדושה. אדם היה יושב אצלו בשולחן, זה לא היה שולחן רגיל, זה שולחן שמח. אדם מקבל תיאבון בצורה לא רגילה מהריחות של גן עדן שאברהם מביא להם. ואדם היה אוכל בשמחה, מרגיש הכי טוב שיש, ונפתחים לו מסביב מים מתוקים וריחות בשמים, **ממש יושב תחת כנפי השכינה**.

לכן, אמרו רבותינו, **שהמלאכים נתאוו לבוא אצלו**. כשראה את המלאכים, אמר להם: "בואו אלי, ואקחה פת לחם", והוא היה ביום השלישי למילה, איזו מסירות נפש! **אומרים רבותינו**, היה **מטפטף לו דם** והיה לו כאב גדול, ואברהם אבינו היה מצפה לאורחים. והקב"ה עשה חסד עם אברהם ובא לבקר אותו, וכאשר באו המלאכים, אברהם אמר לקב"ה: "רבונו של עולם, תמתין לי רגע, **גדולה הכנסת אורחים מקבלת פני השכינה**, מחילה מכבודו".

וצריך להבין, מאיפה ידע אברהם אבינו שהכנסת אורחים גדולה מקבלת פני השכינה? מי אמר לו שבאמת זה יותר גדול? אלא, **אומרים רבותינו**, שהוא למד את זה **מהאיברים שלו!** אברהם אבינו לא ידע בדיוק מה לעשות, האם ללכת לאורחים או להישאר עם הקב"ה. אבל באמצע שהקב"ה דיבר איתו ובאו המלאכים, הוא פתאום הרגיש שהרגליים וכל האיברים מתחילים לזוז לבד לכיוון האורחים, והוא קיבל כוחות אדירים, הוא מרגיש אש! אמנם "הנה ה' נצב עליו", אבל הוא ראה לנגד עיניו את הזכות לקרב את הלבבות, ולכן **"וירא וירץ לקראתם"**.

רבותינו אמרו שהמלאכים התחילו להתרחק מהאוהל [כאשר ראו שהוא עם התחבושות שלו], ואברהם רץ אחריהם. אבל צריך להבין, מדוע כתוב "וירץ **לקראתם**"? לכאורה היה צריך להיות כתוב "וירץ **אחריהם**"?

אלא, **אומרים רבותינו**, כיון שהם היו מלאכים, ולמלאך יש ארבעה פנים, בכל ארבעת הצדדים, יש לו פנים מקדימה, פנים מאחורה ופנים מהצדדים. אתה לא יכול לדעת איפה הוא מאחורה ואיפה מקדימה. לכן גם כשאברהם רץ אחריהם **זה נקרא** "וירץ **לקראתם**", פלא פלאות!

זה יפה לדבר ככה לאורחים?

אברהם אבינו רץ ואומר להם: **"ואקחה פת לחם וסעדו לבכם אחר תעבורו כי על כן עברתם על עבדכם". צריך להבין כאן כמה דברים** שהם פלאות: **קודם כל**, מה הפירוש "ואקחה פת לחם"? "פת לחם" זה אותו דבר, ומדוע יש כפילות, גם "פת" וגם "לחם"? **ועוד הערה:** "וסעדו לבכם", היה צריך לומר "**לבבכם**", כי לאדם יש שני לבבות, יצר טוב ויצר רע.

ועוד דבר מפליא מאוד: "אחר תעבורו כי על כן עברתם על עבדכם", כלומר: תאכלו, ואחר כך תלכו, כי הרי הגעתם אלי בשביל לאכול. **וצריך להבין, וכי ככה אומרים לאורחים?** זה כמו אדם שרואה את חברו עובר ליד הבית שלו, ואומר לו: "בוא, בוא, תיכנס, תאכל קצת, תשתה, יש לי היום אוכל טוב, רק תבוא לשבת אצלי. **אני יודע שבגלל זה באת**, כי אתה רוצה לשבת לאכול אצלי. יא חביבי, מי אומר ככה לאורח?! לא אומרים ככה לאורח! גם אם זה נכון שהאורח הגיע בשביל האוכל... **ודווקא אברהם אבינו** יגיד לאורחים "כי על כן עברתם על עבדכם"?

מאכלים למלאכים...

אלא, **יש תשובה אחת לכל השאלות:** המלאכים רצו לבוא לאכול אצל אברהם, כי האוכל של אברהם אבינו לא היה אוכל פשוט, לא אוכל שמביאים מבית מלון, אלא אוכל עם כוונות. אתם חושבים שהקב"ה סתם נותן לנו לאכול? בלחם ובמאכלות יש נשמות, ניצוצי קדושה שצריך לברר אותם. ותדעו לכם, שעד היום הזה יש בידינו **כוונות האכילה המיוחסות לאברהם אבינו**, שנקראות "והשענו תחת העץ". תפתחו בסידור הרש"ש ותראו משהו אדיר ונאור: איך לועסים, מה עושים, ומה זה בירורי הניצוצות מהנשמות שיש באוכל. זה לא סתם!

והמלאכים רצו לאכול אצל אברהם, אבל הם אמרו לו: "תשמע חביבי, אנחנו מאוד מתאווים לאכול אצלך, אבל אנחנו רוחניים. **אוי ואבוי אם נאכל מאכל כזה**, זה מזיק! רק לבני אדם יש זכות לאכול לחם, כי יש בו ניצוצי קדושה שצריך לברר אותם, ויש בו כוחות שיכולים להזיק לנו. לא שייך שנאכל את זה!"

אמר להם אברהם אבינו: "אל תדאגו, לא יהיה לכם שום נזק! בואו תאכלו אצלי, מה אתם מפחדים? לא תהיו גשמיים, אני אתקן לכם את הלחם".

מה עשה? **"ואקחה פת לחם"**: פ"ת זה 480, גימטריא פלונית [לילי"ת], כל הכוחות הרעים והסט"א שהתערבו בבריאה בתוך החיטים ובתוך הלחם. "אני אקח את הכל, ולפני שתשבו לאכול **אני כבר כאילו אכלתי את הכל**, ואתם תקבלו סולת נקייה מבחינה רוחנית". לכן כתוב גם "פת" וגם "לחם", כי לקח את ה"פת" מהלחם, והשאיר להם פת נקייה, בלי ניצוצות. **ולפי זה מובן גם "יסעדו לבכם"**: למלאכים יש לב אחד, אין להם יצר הרע, לכן אמר להם "לבכם" ולא "לבבכם".

ומובן גם "כי על כן עברתם על עבדכם". כוונת אברהם לומר להם: "באתם דווקא לכאן, אצלי, כי למקום אחר אתם לא יכולים ללכת. אצלי אתם יכולים לטעום מגן העדן של העולם הזה. **אני יודע בשביל מה באתם**, אתם רוצים להרגיש מה זה האוכל למטה! במקום אחר אתם לא יכולים לאכול, כי רק אני יודע להוציא לכם מהלחם המגושם את כל הכוחות המזיקים והסט"א, ואתם לא תינזקו". פלא פלאות! איפה יש אוכל נדיר כזה כמו של אברהם אבינו?

שבת בהפתעה אצל הדוד הזקן

כל גדולי עולם ידעו מה זה המעלה הגדולה של הכנסת אורחים. **מסופר על החפץ חיים:** בזמנו היה בחור ישיבה ברוסיה, שקראו לו **לייב**, בן 14, שהיה בדרכו מהישיבה לבית הוריו בפולין. הרכבת הייתה אמורה להגיע לתחנה ביום חמישי בשעה אחת בצהריים, אבל היו עיכובים והיא הגיעה רק בשעה מאוחרת. כשלייב עלה לרכבת ביום שישי, הנער הבין שאפסו הסיכויים שיגיע הביתה לשבת.

שאל את הסדרן: "איזה תחנות יש פה? תעצור לי, שלא אחלל שבת, שאהיה באיזה בית". אמר לו: "תשמע, פה זה לא רחוק מראדין, אני אעצור לך פה, ותלך לראדין, יש שם יהודים טובים". נזכר לייב: **"דודי הזקן, החפץ חיים, גר בראדין!"** הסבא של ר' לייב היה אח של החפץ חיים. "אם ככה, אני אלך לשם ואשבות אצל הצדיק הגדול".

הוא הגיע לבית החפץ חיים ביום שישי אחר הצהריים, והתקבל בחביבות. אשתו של החפץ חיים קיבלה אותו והסבירה לו שהרב כבר יצא לבית הכנסת, ואמרה לו: "תנוח מעט, ותלך לבית הכנסת". כיון שלא ישן בלילה הקודם, שמח על ההצעה, הלך לנוח ונרדם. כשהתעורר, ראה את **החפץ חיים יושב ליד שולחן השבת** ומעיין בספר.

החפץ חיים קיבל אותו בחמימות, והורה לו ליטול ידיים ולהתפלל מעריב, ואז ישבו לאכול את סעודת השבת. כשלייב סיים את התפילה, **החפץ חיים קרא לרבנית**

בני הבית שאלו את האורח: "תגיד, ר' נחום אכל איתך?" אמר: "כן, מדוע אתם שואלים? בטח שאכל איתי". ובני הבית לא האמינו לו ושאלו שוב פעם: "אתה בטוח שהוא אכל איתך?"

להצטרף אליהם, עשו קידוש וסעדו. אחרי האוכל החפץ חיים ביקש סליחה, שהוא חייב קצת לישון, ולייב הלך גם כן לנוח על הספה שהכינו לו.

והנה הוא רואה על הדלפק שעון קטן

הוא רוצה להירדם, אבל הוא כבר ישן קודם, אז היה קשה לו להירדם. קם ונכנס למטבח, רואה על הדלפק שעון קטן, הוא מביט בו, ולתדהמתו, **השעה ארבע בבוקר!** והוא תמה מאוד: "לא יכול להיות! כבר ארבע בבוקר? הרי רק לא מזמן סיימנו את הסעודה!"

בבוקר שוב נכנס למטבח, ראה שם את הרבנית ואמר לה "גוט שאבעס". **שאל אותה את השאלה שהציקה לו** בלילה: "לא יכולתי לישון, נכנסתי למטבח וראיתי שהשעה ארבע בבוקר. מה, רק אז סיימנו את הסעודה?".

אמרה לו: "אני אגיד לך את האמת, כשהרב הגיע הביתה מבית הכנסת, היית שקוע עמוק בשינה, היית עייף מאוד. רציתי להעיר אותך שתשמע את הקידוש, אבל הרב לא הניח לי, הוא אמר: 'הבחור מותש, הוא חייב לנוח, אני אחכה לו'. אני והבן שלי היינו רעבים, לא יכולנו לחכות, זה היה מאוחר, והלכנו לישון. אבל אתה קמת רק ב-3 בלילה, **וההפץ חיים לא אכל עד אז**, חיכה לך כדי לעשות איתך את הקידוש. וכשהוא קרא לי, קמנו כאילו אנחנו אוכלים עם הרב'ה בפעם הראשונה". כמה שעות עמד הרב על כך, לא להתחיל את הסעודה!

תראו איזה התנהגות! בן אדם ישן, והחפץ חיים לא מעניין אותו, הוא מחכה לו, ואיך הוא מקבל אותו בשמחה! אם הוא לא היה קם ורואה שהשעה ארבע, לא היו מגלים לו בכלל, היו נותנים לו להיות מבסוט... ועכשיו הוא גם מבסוט, שהוא שומע על מידות טובות כאלה. **איפה יש דבר כזה?!**

הרב שפך כמה כוסות יין על השולחן

מספרים על ר' נחום משאדיק - תלמיד הגאון מוילנא, שהרבה פעמים היה נוהג לצום משבת לשבת! **והנה פעם אורח אחד** הגיע לר' נחום משאדיק, והגישו לו אוכל. בני הבית שאלו את האורח: "תגיד, ר' נחום אכל איתך?" אמר: "כן, מדוע אתם שואלים? בטח שאכל איתי". ובני הבית לא האמינו לו ושאלו שוב פעם: "אתה בטוח שהוא אכל איתך?" והוא עונה בפשטות "כן!".

שאלו את ר' נחום משאדיק: "איך אכלת איתו? היום יום חמישי, צמת ממוצאי שבת ושברת את הצום!" אמר להם: **"גדולה הכנסת אורחים מקבלת פני השכינה!** מה זה קשור שצמתי? כשבא אורח, כדי שירגיש טוב, **ביטלתי את כל התענית**, עזבתי הכל וישבתי לאכול איתו". **איפה יש דבר כזה?** הכנסת אורחים זה לא דבר פשוט.

מספרים על ר' שלום מבעלזא, שבליל הסדר היה אצלו אורח בבית, ועמדו לקידוש, והכוס יין של האורח נשפכה על המפה. אז לא היה ניילון של חד פעמי מקריסטלים, ונשפך הכל על המפה. פחד ר' שלום מבעלזא שהאורח ייעלב ויהיה לו קשה, ומה

עשה? **עשה איזו תנועה, והכוס יין שלו גם נשפכה**, ואמר: "השולחן הזה לא בסדר, יש פה איזה בעיה". הכל כדי לתת לו הרגשה טובה, שזה לא קשור אליו. גדולי ישראל ידעו איך לעבוד, איך לעשות שלשני יהיה נוח!

רואה שם ציור שדוד המלך הורג אריה

עוד ראינו אצל אברהם אבינו: "**מהרי שלש סאים קמח סולת**". מה הפירוש "קמח סולת"? קמח או סולת? הרי סולת זה יותר משובח מקמח?

ויש מחלוקת בזה: יש אומרים ששרה אמרה לו "אקח קמח?" ואמר לה "לא, סולת", **ומפה אומרים רבותינו** שהאשה עינה צרה באורחים כי סולת זה יותר יקר. **אבל יש מרבותינו** שאמרו להיפך: היא אמרה סולת, ואברהם אבינו אמר לה קמח. וצריך להבין לפי הפירוש השני, איך רואים כאן ש"עינה צרה" הרי האדרבה היא רצתה סולת שזה יותר משובח?

אלא, מסבירים רבותינו **משל**: היה אריה שאמר לבנו הקטן: "תראה, אני לא יכול כל הזמן לבוא להביא לך אוכל, אתה צריך לגדול ולהביא טרף לעצמך, אתה כבר לא תינוק". אמר לו הבן: "אבל אני מפחד שיתפסו אותי". אמר לו: "אף אחד לא יכול על האריה, כולם מפחדים ממנו! תלך, תרגיש שאתה מלך, תאכל איפה שאתה רוצה, ראית אוכל, תאכל, אל תפחד". וכך עשה, והיה הולך ממקום למקום.

יום אחד הגיע לעיר אחת, ורואה שם ציור **שדוד המלך הורג את האריה ואת הדוב**. הלך הלאה, ורואה ציור של שמשון הגיבור משסע את האריה. התחיל לפחד פחד נורא: "אבא שלי אמר לי שלאריה לא קורה כלום, והנה זה משסע אותו, וזה נלחם איתו וקורע אותו!" חזר לאבא שלו: "אבא, אני רעב, לא אכלתי, פחדתי היום פחד נורא! ראיתי תמונות כאלה וכאלה".

אמר לו האבא: "תשמע, מדוע שמו על זה תמונה וחרטו את זה על האבן? כי זה לא דבר רגיל בעולם, שבן אדם מנצח את האריה, לכן פרסמו את זה - **אחד היה ופרסמו הכתוב** - מזה תלמד **שאף אדם לא יכול על האריה**". והבן הבין.

אותו דבר כאן. **לפי רבותינו שאמרו** שהיא אמרה סולת ואברהם אבינו אמר קמח, מפה לומדים שהאשה עיניה צרה, כי **רק שרה אמנו הייתה מיוחדת** ואמרה "אני אביא להם סולת", ולכן פרסם זאת הכתוב. ומשמע שאשה רגילה לא תבקש סולת אלא קמח.

הכנסת אורחים זה אחד הדברים שאין כמותם בעולם, צריך לדעת את זה. מי שבא אצלו אורח, יראה לו שמחה, בפרט אם זו המשפחה שלו, ההורים שלו, האחים שלו, הבנים שלו. צריך להראות את **השמחה הכי גדולה**, שהוא מצפה להם כל רגע, שהוא רוצה בהם.

אנטי דתי ומחזיק תורה גדול

דבר גדול היה עם החפץ חיים: ראש המועצה של זכרון יעקב לפני שבעים שנה היה חילוני, אנטי דתי משהו לא רגיל, ה' יצילנו. אבל היה בו דבר פלא: למרות שהיה נגד

ר' אל"ה לופיאן היה איתו, ושאל אותו: "איך אתה לא שומר לא תורה ולא מצוות, אבל נותן כסף לתלמידי חכמים שילמדו תורה? הרי אתה מאנשי ההשכלה!" ואז הוא גילה את סודו

הדת, הוא היה מסייע לישיבות בצורה אדירה, היה מחזיק תורה. היתה ישיבת כנסת חזקיהו, והוא היה מחזיק אותה, נותן להם מה שרוצים, בונה להם בניין, נותן כסף, עושה להם הקצאות יפות מאוד. **וכולם התפלאו**: איך זה יכול להיות?

יום אחד **ר' אל"ה לופיאן** היה איתו, ושאל אותו: "איך אתה לא שומר לא תורה ולא מצוות, אבל נותן כסף לתלמידי חכמים שילמדו תורה? הרי אתה מאנשי ההשכלה!" **ואז הוא גילה את סודו**: "תדע לך שאני למדתי בראדין, אצל החפץ חיים.

לימים, המשגיח של הישיבה, ר' נפתלי, גילה שנמשכתי להשכלה, שאני מביא ספרי מינים והולך אחרי ההשכלה [חשב את עצמו חכמולוג...], ולא היתה לו ברירה אלא **לזרוק אותי מהישיבה על המקום**. הוא אמר לי: 'אי אפשר שתהיה פה יותר, אתה מקלקל את הבחורים, לך הביתה'.

"זה היה כבר אחרי הצהריים, השעה היתה מאוחרת, רכבות כבר לא היו, והיה קר. אמרתי לו: 'כבוד הרב'ה, עכשיו זה לילה!' והוא אמר לי: 'אני לא יכול להשאיר אותך פה יותר, **בכותלי הישיבה לא תישן הלילה**'. לא ידעתי מה לעשות, ושאלו את החפץ חיים. והחפץ חיים אמר לי: '**סוף סוף באה לי מצוה כזאת, בא לי אורח כזה! תישן אצלי, לא בישיבה**'.

"אמרתי לו: 'אני רועד לישון אצל הרב'. והחפץ חיים אמר לי: 'תראה, נקלעת למצב קשה, אתה לא יכול להיות בישיבה. אבל **אתה יהודי מתוק, אני אוהב אותך!** אצלי בבית אתה לא מזיק, בבית שלי אין ילדים, אני לבד. בוא תישן אצלי, ואדרבה, אתה רק עוזר לי, כי יש לי בזה זכות'.

"החפץ חיים הדליק לי תנור, באמצע הלילה היה קר מאוד, והוא הוציא את **מעיל הפרווה שלו** וכיסה אותי, והיה מלטף אותי ומנשק אותי, ואומר: 'תישן, בחוץ קר'. אמרתי לו: 'אבל אני לא יכול לישון, אני מפחד, אני מתרגש מהרב'. והרב אמר לי: 'אל תתרגש, תישן'. איזה חיבוק, איזה ליטופים! **ראיתי איך לחפץ חיים יורדות דמעות**.

"למחרת בבוקר ירד שלג, והחפץ חיים עטף אותי, בירך אותי, וליווה אותי לרכבת. לא משנה שהוציאו אותי מהישיבה, אני עדיין בן אדם! האהבה והחמימות הזאת של החפץ חיים באותו לילה, המעיל הזה, עד היום לא עוזבים אותי. **את האהבה והחמימות של החפץ חיים ואת החסד הזה שלו אני לא אשכח אף פעם!** ולכן אכפת לי, ואני עוזר ללומדי תורה כל מה שאני יכול!"

הוא נהיה פתאום חסידא קדישא?...

"**ואל הבקר רץ אברהם ויקח בן בקר רך וטוב**", **אומרים רבותינו**: "הבקר" אותיות "הקבר", וגם "הבקר" אותיות "רבקה", ששם לידת רבקה נתגלתה לו, שעתיד יצחק בנו לשאת אותה.

אברהם אבינו רץ אל הבקר, **ואיפה היה ישמעאל? שימו לב! אומרים רבותינו**: ישמעאל נשאר עם שרה בבית. מדוע? הוא פחד עליה שלא תישאר לבד עם האורחים, כי הם לא ידעו שאלה מלאכים, הם נדמו כערבים. אמר ישמעאל: "שרה אמנו תישאר לבד עם ערבים? לא יכול להיות, אסור! זה יחוד!" אז ישמעאל נשאר לשמור עליה, שלא יהיה ייחוד. **אבל זה פלא!** וכי ישמעאל כזה צדיק, שנזהר מייחוד של שרה? וכי ברגע אחד הוא נהיה **חסידא קדישא**, שנשאר להיות 'שומר' על שרה אמנו?

אלא, אומרים רבותינו: אדרבה! ישמעאל לא עשה את זה מתוך צדקות וחסידות, הוא היה רשע מרושע, ועשה את זה דווקא מתוך רשעותו. **מה הפירוש?** הוא ידע שאברהם אבינו "**כבד מאד במקנה בכסף ובזהב**", עשיר גדול, יש לו אוצרות, כספים לרוב, הקב"ה בירך אותו בכל, יש לו מפה עד להודעה חדשה. וישמעאל כבר חשב שהוא יירש את הכל, כי לאברהם אין עוד ילדים: "הוא כבר חתיאר [זקן] בגיל מאה, ומי יירש אותו? **רק אני!**" אבל עדיין חשש: אולי יהיה לאברהם עוד בן, ואז יהיה לו שותף בירושה. והוא לא מוכן להתחלק חצי חצי, הוא רוצה את הכל!

ממה הוא פחד? אם שרה תישאר לבד עם הערבים, יבוא אברהם אבינו ויקנא לה, ואם יתברר שהכל נקי וטהור, היא תיפקד. כך התורה אומרת: אשה שנחשדה והתברר שהיא נקייה, יתקיים בה "**ונקתה ונזרעה זרע**", והיא תזכה לבן. אמר ישמעאל: "**מה אני צריך את כל הצרה הזאת?... אני אשאר איתה, שלא יהיה קינוי וסתירה**". אתה מבין? הרשע הזה, בעל כורחו, חיכה עם שרה שלא תיסתר עם האורחים. **איזה רשע מרושע! על מה הוא חושב!**

אבל "**רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום**". "וה' פקד את שרה", והיא ילדה לו את יצחק - "**כי ביצחק יקרא לך זרע**" - וסופו של ישמעאל היה: "גרש האמה הזאת ואת בנה כי לא יירש בן האמה הזאת עם בני עם יצחק".

לא יצא ממנו כלום!

ובכל זאת, גם כשנולד יצחק, ישמעאל לא ויתר על החלום שלו. "**ותרא שרה את בן הגר המצרית אשר ילדה לאברהם מצחק**". מה זה "מצחק"? אומרים, היה לו חץ וקשת, והיה יורה חצים כאילו הוא מצחק. **חצים זה כמו אקדח**, כאילו הוא עושה צחוק, אבל באמת היה רוצה לפגוע ביצחק. כששרה ראתה את זה, אמרה לו: "מה אתה עושה? כמעט פגעת ביצחק!" אמר לה: "אני צוחק..." "מה זה אתה צוחק?!"

אמרה שרה לאברהם: "**גרש האמה הזאת ואת בנה**", בשום אופן לא יירש! אלה רשעים, אני לא רוצה אותם פה. אמר לה אברהם: "אבל תראי, אולי יצא ממנו איזה פרי, גרים". אבל שרה אמרה: "לא רוצה, גרש! מהפרא אדם הזה לא יצא שום דבר טוב", וגירש אותו.

אבל תראו פלא פלאות: נתן להם חמת מים ושלח אותה עם הילד. היה חם מאוד ונגמרו להם המים, "ותשלך את הילד תחת אחד השיחים", ואז "**כי שמע אלקים אל קול הנער באשר הוא שם**". **רבותינו אמרו:** באו המלאכים ואמרו: "רבונו של עולם, תחסל אותו! הוא עתיד לעשות הרבה צרות". אמר להם הקב"ה: "אבל עכשיו הוא מתפלל והוא בוכה, עכשיו הוא צדיק, עכשיו הוא לא עשה עוונות, 'באשר הוא שם'". "אבל הוא עתיד לרצוח, הוא רוצה לרצוח את יצחק!" "אבל עכשיו הוא עוד לא רצח". ואז התפילה נשמעה, **ועד היום יש מהם בעיות גדולות...**

התנגד להיות שכן של אברהם...

ואז "**ויאל הבקר רץ אברהם**", לאן רץ? **למערת המכפלה.** "הבקר" אותיות "הקבר". הקב"ה בכוונה סתם את כל המערה הזאת מעיני הרואים. אברהם אבינו רץ אל הבקר לקחת שלושה פרים, כי רצה לעשות לשלושת האורחים שלוש לשונות בחרדל. אחרי שלקח שני פרים, רצה לקחת את הפר השלישי, אבל זה היה **רפאל**, שנדמה לו כפר. מדוע? "רפאל" אותיות "פר אל". הוא רצה לגלות לאברהם את מערת המכפלה.

כשאברהם בא לקחת אותו, הפר נשמט וברח, ואברהם רדף אחריו עד פתח המערה, נכנס והריח ריח גן עדן. **אומר הזוהר:** נכנס אברהם אחריו, "וחמא מה דחמא" - וראה מה שראה. הוא ראה אור גדול, העפר הורם מלפניו, ונתגלו לו שני קברים - אדם הראשון וחוה.

ואומר הזוהר, שמאותו יום אברהם אבינו היה יוצא כל יום להתפלל בשדה הזאת, והשדה הייתה מעלה ריחות של גן עדן, והוא ראה אור שיוצא מתוך המערה, והיה מתבודד ומתפלל שם, ושם דיבר איתו הקב"ה. ואז "ויקח בן בקר רך וטוב ויתן אל הנער וימהר לעשות אותו".

זה באמת בכלל לא מצחיק...

והנה כתוב שאמר לו הקב"ה: "**למה זה צחקה שרה לאמר האף אמנם אלד ואני זקנתי**". שרה אמרה "ואדוני זקן", ואני כבר זקנה, ולכן צחקתי.

"**ותכחש שרה לאמר לא צחקתי כי יראה**", אבל באמת היא כן צחקה. **וזה דבר פלא שצריך להבין:** וכי היא לא מאמינה בה'? הקב"ה אומר שיהיה לה בן. היא בת תשעים, אברהם בן תשעים ותשע, איזה יופי! מאמינים בה', שמחים! ואיך צחקה שרה צחוק כזה, כאילו מזלזלת?

אומר המהר"ש מבעלזא, ויש פה לימוד גדול, אדיר: המלאך בא לבשר על שרה, "**בעת חיה ולשרה בן**", "ושרה שומעת פתח האהל והוא אחריו". מה זה "והוא אחריו"? **אומר תרגום יונתן בן עוזיאל:** ישמעאל הנער שמע את דברי המלאך. הוא עמד מאחורי הדלת ושמע את ההבטחה שיהיה בן לשרה, אבל היתה לו עין רעה. הוא לא רצה שיהיה לו עוד אח, ועוד משרה אמנו!

ושרה פחדה מאוד מהעין הרעה שלו: "אוי ואבוי, הוא ישים עכשיו עין הרע, ומה יהיה איתי? הוא יקלקל את כל ההבטחה!" לכן היא צחקה: "מה, בת מאה שנה יהיה לי בן?" **כל זה היא עשתה בכוונה**, כדי שישמעאל לא ישים לה עין הרע. אבל הקב"ה אומר: "למה זה צחקה שרה?" אני מבטיח, **שלא תזיק עין הרע של אף אחד.** אם הקב"ה מבטיח שיהיה לה, אז יהיה לה, "**היפלא מה' דבר?**" ככה הסביר המהר"ש מבעלזא, וזה דבר יפה מאוד.

ולאחר שנה זכתה שרה, "**כי ביצחק יקרא לך זרע**". היא פחדה שתבוא לו נשמה של נקבה, והיא רצתה נשמה של זכר, שיהיו לה ילדים, המשכיות. איזה צומות היא צמה,

דע לך שאפרו של יצחק ממש מונח על גבי המזבח, כי אברהם אבינו שרף אותו, ואחר כך הקב"ה לקח את יצחק מהאפר הזה והחזיר אותו - ברא אותו בחזרה

איזה תפילות היא התפללה! מה לא עשתה בשביל הבן הזה! ועכשיו היא זכתה, יש להם בן, יצחק. יש דבר כזה בעולם?

נשמת יצחק הראשונה בתוך האיל

ובאמת, כל זה **עילת העילות וסיבת הסיבות**, איך הכל מכוון מלמעלה. כמו שאומרים רבותינו, שבאמת נשמת יצחק היתה **מצד נקבה**. ואחר כך, בעקידה, לקח אברהם את יצחק ועקד אותו כשה, קשר את ידיו ורגליו לאחור, והעלה אותו על גבי המזבח. **באותו רגע נשמתו של יצחק פרחה**, וזה היה בכוונה. כך **כותב רבנו האר"י**: היתה לו נשמה מצד הנקבה, ועכשיו באה לו נשמה של זכר, נשמה אדירה.

ולאן הלכה הנשמה הראשונה? "**והנה איל אחר נאחז בסבך**": הנשמה של יצחק נכנסה בתוך האיל. ולמעשה, אברהם אבינו העלה את יצחק על המזבח.

ולכן אנחנו מבקשים: **זכור לנו עקדתו של יצחק אבינו**, כאילו אפרו מונח על גבי המזבח. וצריך להבין, מה הפירוש "אפרו מונח" הרי יצחק לא נשרף? **יש אומרים** שהפשט הוא, שהאפר של האיל ושל העצים מונח על גבי המזבח, והרי נשמת יצחק היתה באיל.

והשבלי הלקט כותב פירוש אחר: דע לך שאפרו של יצחק ממש מונח על גבי המזבח, כי אברהם אבינו שרף אותו, ואחר כך הקב"ה לקח את יצחק מהאפר הזה והחזיר אותו - ברא אותו בחזרה. זה חזק! לכן כתוב "**כאילו אפרו צבור ומונח על גבי המזבח**". **ומדוע היה צריך לשרוף אותו?** כי הס"מ, עד שלא ראה ממש שיצחק שרוף, לא יכול היה לשתוק.

וכך גם כתוב אצל משה רבנו: שמשה רבנו נפטר בשבת, ובאותו יום כתב **13 ספרים** [ספרי תורה]. ואיך כתוב? "משה עבדי מת". **אומר רשב"י**: "משה רבנו באמת נפטר, ולמחרת הקב"ה החייה אותו בחזרה, ואז גמר לכתוב את התורה, וכתב את שלושה עשר הספרים באותו יום". אותו דבר כאן, יצחק אבינו נפטר ונברא בחזרה.

והאדם צריך להיות מחובר עם האבא למעלה - אברהם ושרה! **היחוד הגדול** והאור שיש לנו מהאבות הקדושים זה פלא פלאות, "**כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה'**".

מה עוזר לנו בימי הגלות?

אני רוצה **לקרוא לכם את הזוהר** שאומר פלא פלאות, יש הרבה מה לדבר, רק אני רוצה לדבר על הצדיקים של היום. על **החזון איש**, **על הרב שך**, ובעיקר על רה"י פה **רבנו מרדכי שרעבי**, שבעז"ה השבת הזאת - שבת של הרב שרעבי בעז"ה, אמרתי לכם שנעשה ביום חמישי בערב הילולא. אז אני רוצה לקרוא לכם מה כתוב **בתיקוני הזוהר** על העקידה, שימו לב. אומר רשב"י: **לא אית מאן דמבטל מותנא מבני אנשא כקרבן דעקידת יצחק, דכתיב ביה: "ויעקד את יצחק בנו", אתקשר מידת הדין ואתעקד לעילא.** פירוש, אין דבר שמבטל את המגפה כמו קרבן של עקידת יצחק, שכתוב בו: "ויעקוד את יצחק בנו", הקב"ה עוקד את כל המקטרגים וכל המשטינים, **אין להם רשות** להתקרב לבית דין של מעלה לקטרג. אומר הזוהר, על עקידת יצחק: **מעליא לישראל לאדכרא ליה בכל יומא בגלותא** - מועלת לעם ישראל כל יום בימי

הגלות. **דתגין עליהן מכל מרעין בישין** - שתגן עליהם מכל מיני גזירות קשות, **וקלא נפיק ואמר: "אל תעש לו מאומה"** לאדם הזה באותו יום, **וזכות אבותיהון יגן עליהון ממרעין בישין**. פלא פלאות. אדם רואה מה עושה העקידה, לכן צריך לומר את זה כל יום, **מילה במילה**, כמה זה דבר גדול.

לפתע צמח הר גבוה...

הגאון מוילנא אומר, שאדם הקורא עקידת יצחק, סגולתה **לבטל גזירות קשות ורעות**, ומביא תיקוני הזוהר, שבת קול יוצאת, ואומרת: כל מי שקורא פרשת העקידה - אל תעש לו מאומה, **שלא יפגעו בו שום מרעין בישין**. ואומר רבנו האר"י בשער רוה"ק, שאדם שהתחייב ארבע מיתות בי"ד, ברגע שקורא פרשת העקידה - נפטר מזה. פלא פלאות.

צריך ללמוד את זה חזק, פרשת העקידה יש בה **סודות עליונים**, איך לקח אותו, ואיפה הר המוריה, הכל היה מישור, איך היה אפשר **להקריב קרבנות**, אומרים רבותינו זה היה מישור, וכשבא אברהם אבינו ראה **שההר עולה לבד**, הבין שפה המקום לעקידת יצחק, כי כל ההרים **היו מלאי ע"ז בזמנם**, איך הוא יעקוד אותו? עד שראה אותו איך עולה ונעשה הר, ושמה עקד אותו. יש בזה הרבה **עניינים גדולים גדולים**.

תחליף את המפתן שלך

וכשאברהם אבינו הלך לעקידה, **איך הגיע אליו ישמעאל?** "ויקח את שני נעריו אתו", מאיפה באו הנערים האלה, מאיפה בא ישמעאל, והרי כבר היה "גרש את האמה הזאת ואת בנה", **זרק אותם אברהם אבינו**, אז מאיפה בא זה?

תראו **דבר פלא**. כתוב במדרש, אברהם אבינו כששלח את ישמעאל, שם לו **איזה חגורה**, אמר לו: אל תוציא את החגורה הזאת, כך אני אדע כל מקום שאתה נמצא, **יהיה לנו ביחד קשר**, ואני אדע איפה אתה. אומר לו: טוב. יום אחד **התגעגע מאד** אברהם אבינו, רוצה לראות את ישמעאל. מה הוא עושה, הלך אמר לשרה: **אני הולך לראות את ישמעאל**. אמרה לו: אל תלך... לא. לא יכול. עלה על הסוס שלו, הרביץ למדבר, כנראה **איפה הבדואים** שמה, הלך הגיע לבית שלו, כי הוא יודע איך להגיע, אף פעם הוא לא היה שם, אבל יש לו איתותים, **יש לו רדאר**, הגיע לבית, דופק. יוצאת אשתו, אומר לה: גברת, האדון פה? אומרת: איזה בן אדם, **אין פה אף אחד**, והתחילה מקללת, בן אדם צמא - תביאי לו לשתות. אומר לה: כשיבוא האדון, תגידי לו שאיזה **זקן אחד** היה פה, ואמר שתחליף את **מפתן הבית** - הוא לא טוב בכלל. אמרה לו: אני אגיד לו. באמת בא ישמעאל, אומרת לו: היה פה איזה זקן, שאמר תחליף את מפתן הבית, לא טוב. הא? פטימה, ככה **לא כיבדת את אבא שלי**? נתן לה פלאק אחד, יאללה! **לכי מפה!** לא רוצה לראות אותך! איפה הכנסת אורחים? איפה אנשים? זקן אחד בא, **מה קרה לך?**

אחרי כמה זמן, עוד פעם בא, הלך, כבר **באה אשה אחרת**. אמרה לו: כן אדוני, **בוא תיכנס**, תשתה משהו, לא תודה. איפה האדון? לא פה, אני אגיד לו שהיית. אמר: תגידי לו **מפתן הבית טוב מאד**. שמע את זה ישמעאל, **התגעגע לאבא שלו ובא**. זה

היה יושב בישיבה ללמוד, והיתה לו סה"כ חולצה אחת, הלך איתה כמה שנים. ביום שישי הולך לנהר, מכבס אותה, מחכה שתתייבש, לובש בחזרה

היה כשיצחק היה בגיל שלושים ושבע, ואז הגיע ישמעאל, אמר לו: בוא נלך. "ויקח את שני נעריו אתו".

אומרים רבותינו, באותו יום אברהם אבינו לבש **כמו איזה כהן גדול**, שהיה עומד בקודש הקודשים, ושמה היה מתקשר, באיזה **תפילות ותחנונים** על עמ"י. העיקר שבעז"ה הזכות הזאת תגן עלינו.

החזון איש לומד ב'פורת יוסף'

עכשיו אגיד לכם משהו על החזון איש ועל הרב שך, ועל מורנו ורבנו רבי מרדכי שרעבי. דבר אחד צריך לדעת, **איך זכו ההורים האלה** לחזון איש. אומרים, שאמא שלו היתה צדקת גדולה, היתה מתרחצת בערב שבת פעם בשבוע, והיו עומדות ארבע נשים, **תופסות וילונות** כדי שקורות ביתה לא יראו שערות ראשה. **הצניעות הגדולה**.

הרבנית שרעבי ע"ה, היה **כואב לה מאד** שאין לה ילדים, למי הלכה - לחזון איש. אמר לה החזון איש: **אתם לא באתם לעולם בשביל ילדים**. לא יהיה לך ילדים. את באת לעשות מעש"ט, זה הכל. כך אמר לה. כשהחזון איש בא לירושלים, לקח אותו **הרב מרגליות**, קודם כל הוא לא רצה לדרוך, היו **מרימים אותו על כסא**, והכניסו אותו לבית-אל, הורידו אותו, יש שם בור, הורידו אותו לשם, ואז הוא אמר: **זה מקום קדוש שאין כמותו**, מאד טוב להתבודדות. אמר לו (הרב מרגליות): פה הרש"ש והתורת חכם, והגאון חיד"א **עשו התבודדות** להביא את הגאולה, ואז הפריעו להם מן השמים, לא נתנו להם. אמר (החזון איש): **זה מקום ממש קדוש**. נכנס לפורת יוסף בעיר העתיקה, למדו קצת ביחד, אמרו דברי תורה, אמר החזון איש על רבי עזרא עטיה: **סברתו כסברת הרשב"א**. היתה רוח הקודש מדברת מגרונו.

תגיד קדיש בי"ז בתמוז!

בן גוריון מאד רצה לבא אצלו, הוא קיבל אותו פעם אחת, ואמר לו: **אני רוצה לשאול אותך**, אם יהיה לך הרבה כסף, היית נותן ללומדי תורה, קונה להם גמרות, **או שהיית נותן את זה לצבא?** אמר החזון איש: **חד משמעית - רק לתורה**. כל העולם עומד רק על התורה, **שלא יהיה לך חלומות**.

אני רוצה לספר לכם, מה סיפר פעם **הרב יוסף** על החזון איש. היה **יתום אחד** בבית היתומים של **הרב מפונוביז'**, כידוע היה לו בית יתומים לאחר השואה, היה עובד קשה מאד. ואותו יתום היה **עצוב עצוב**, אומר לו הרב מפונוביז': למה אתה כל כך עצוב? אמר לו: אני אגיד לך, כל הילדים פה, היתומים, **יודעים מתי אבא שלהם נפטר**, הם עולים לתורה, עושים קדיש. אבל הוא לא יודע מתי אבא שלו נפטר, מה התאריך, ולכן הוא בוכה, כי **הוא גם רוצה להגיד קדיש**. אמר לו: מה הבעיה? בוא איתי. לקח אותו לחזון איש, אומר לו: כבוד הרב, הוא בוכה, לא יודע מתי אביו נפטר. סגר החזון איש את העיניים שלו, אמר לו: **אתה תגיד קדיש בשבעה עשר בתמוז**. הילד שמח, שבעה עשר בתמוז- זה היום שלו, וכך היה עושה קדיש במשך עשרים שנה.

כך הוא גדל שם, ואח"כ יצא לעבודה, להתפרנס מעצמו. יום אחד, היה צריך להגיע לאיזה מקום, **עצר טרמפ**, מי עצר לו? משאית. עולה למשאית, רואה נהג הונגרי שמדבר בהונגרית. אומר לו: מה, **אתה הונגרי?** אומר לו: כן. אומר: **גם אני מהונגריה. אבא שלי מת בשואה**. כן? **מי זה אבא שלך?** אבא שלי **שמחה האופה**. אוהו! היינו ביחד במחנה, היה עושה לנו עוגות, כל מה שהיינו רוצים היינו מביאים לו והיה מסדר, **כל המחנה היה שמח**. יום אחד הלכנו לעבודה, אבא שלך לא הרגיש טוב, שכב, **ועד שחזרנו הוא נפטר**. ותדע לך, **שמי שקבר אותו - זה אני**. אמר לו: אתה יודע באיזה יום זה היה? אומר: בטח שאני זוכר. זה היה **בשבעה עשר בתמוז**. ראה הבחור, מי זה החזון איש, איך הוא ידע להגיד לו את התאריך. **פלא פלאות**.

הוא יחיה! אין מה לפחד!

אומרים שהחזון איש פעם היה **מקבל אנשים בלילה**, רואה איזה משפחה יושבת אצלו במדרגות, ובוכים הרבה. אמר: **למה אתם בוכים**. אומרת האשה, שבעלה **גוסס בבית חולים** איכילוב, וכל הילדים קטנים, ולא יודעת מה לעשות, וכעת רוצה ברכה. נכנס החזון איש, אומר: רגע. חזר אחרי חמש דקות, אומר: **בעלך איפה הוא?** באיכילוב? תחזרו לאיכילוב, **צריך להוסיף לו שם 'חיים'** - והוא יחיה, אל תפחדי.

באו לאיכילוב, היה זה אמצע הלילה, השומר לא היה מוכן להכניס אותם, **חיכו עד שש בבוקר**, נכנסו, רואה שבעלה יושב, מדבר. אמרה לו: היתי אצל החזון איש שיברך אותך, אומר: **אני יודע**. בא אלי אבא שלי בחלום, אומר לי: יא בני, קום! **מהיום יקראו לך חיים**, תוסיף את השם שלך חיים. ככה אמר החזון איש, צריך להוסיף לו חיים - והוא יחיה. פלא פלאות.

למה ישב הרב שך עם הגב לקיר?

ידוע **כמה היה הרב שך מתמיד**, באיזה עוני, ואיך הוא למד תורה, זה לא יאומן כי יסופר. היה יושב בישיבה ללמוד, והיתה לו סה"כ **חולצה אחת**, הלך איתה כמה שנים. ביום שישי הולך לנהר, מכבס אותה, **מחכה שתתייבש**, לובש בחזרה. אין אחר. והיה לו חור בגב החולצה, **היה נכנס ראשון לבית מדרש**, מביא את כל הספרים שצריך, נשען על הקיר כל הזמן, ככה זה היה **שנתיים בערך**. באה אשה אחת קנתה לו שלש חולצות, ואז היה לו מה ללבוש. כשהוא התחתן, סה"כ **הפסו לו את החליפה**. איזה עוני, איך קיימו את התורה, איך למדו בחשק.

הוא הלך לבית בזמן המלחמה, אמא שלו אמרה: **אל תבוא לפה**, לך ללמוד תורה, לא רוצה אותך בבית. הלך בחזרה ללמוד תורה. יום אחד, באה אשה אחת, אמרה תגידו לרב שך שאני **רוצה את הבן שלי בישיבה**, ולא מקבלים אותו. כשהוא שמע שהיא אותה אשה, אמר: **תקבלו אותה**, אני אתן כסף. זאת האשה שקנתה לי את החולצות.

החזיק לנו את התלמוד-תורה

פעם הייתי עם **ר' שלמה כהן** אצל הרב שך, היה ת"ת ברחוב דרך לוד 72, הנה פה נמצא ר' שלמה כהן, **הוא פתח אותו**. חמיו היה גר שם, **אני הייתי קצת מפקח** מאיפה להביא כסף, הלכנו לרב גריינמן, אמר: לא, לכו לרב שך. הלכנו לרב שך, **כל חודש היה נותן כסף** של כל הת"ת, כל חודש, עד שהוא הבין שיש מי שיתן את הכסף, זה הרב גריינמן. באנו אצלו, **פתאום הוא ישן**, באו המשרתים אמרו: **הרב עייף**, צאו. אמרנו את זה לרב גריינמן, אומר: **זה סימן שנגמר התיקון**, הוא יותר לא יתן לכם כסף, הוא קלט את הענין. יש את הרב גריינמן - הוא יתן. וכך היה. פלא פלאות.

היה אומר לנו ראש הישיבה: תלכו **תראו את הסטייפלר**, תלכו תראו את הרב שך, פלא פלאות איזה גדולי עולם היו, **איזה אנשים**.

כל הלכות שחיטה בבר מצוה

עכשיו אספר לכם כמה דברים קטנים על מורנו ורבנו **רבי מרדכי שרעבי**, תראו איזה גדולה בתורה. קודם כל, **הוא גדל יתום** בלי אבא בלי אמא, אבא שלו נפטר, אח"כ אמא שלו ילדה אותו, ואחרי כמה זמן - נפטרה. גידל אותו איזה תקופה **הרב סינוואני**. היה מתמיד שאין כמותו, אנחנו ראינו אותו פה, **שיודע כל הרמב"ם בע"פ** בגירסא. כל בית יוסף על ארבע טורים - בע"פ, כל בוקר היינו לומדים איתו, היה גורס את זה בע"פ. זה משהו **לא יאמן כי יסופר** שיש כזה דבר.

אבל מה, הוא סיפר לנו, כשהיה בגיל 13 **שעשו לו בר מצוה בתימן**, מה היה הדרשה של הבר מצוה? **להיבחן על כל הלכות שחיטה**, ואחרי שהוא נבחן, נתנו לו תעודת שחיטה, ועמדו עליו והוא שחט את הכבשן. **זה דרשת הבר מצוה**. כל הלכות שחיטה להיבחן יפה יפה, זה הדרשה שלו בבר מצוה. זה פלא פלאות.

הוא יבוא ביום רביעי!

אני אומר לכם **מה אני ראיתי**, הרבה דברים ראינו אצל הרב, פעם היה במלחמת יום הכיפורים, נשים היו באות לפה שהילדים נעדרו **לא מוצאים אותם**. כל אחת נעמדת פה בתור, היו מאה נשים. נכנסת אשה בוכה, אומר לה הרב: **יבוא ביום רביעי**. החוצה. יוצאת בוכה, מה זה יום רביעי. אמרו לה: אם הרב אומר כך, **תדעי לך - זה כך**. וכך היה. מה שהרב מוציא מהפה - זה ככה היה.

אם אמר לה: **ה' ירחם** - ה' ירחם. יום אחד באה לפה אשה, שימו לב, בוכה שבנה כבר שבע עשרה שנה, היא לא רואה אותו, **נמצא בחו"ל**, והיא בוכה ורוצה לראות אותו.

לא יודעת מה קורה לו. שואלים אותה: מה אמר לך הרב? אמר: **עוד שבועיים ביום רביעי יהיה פה**, תבואי לפה אני אגיד לך. אומרת: מה זה **סתם לומר דברים**? אמרו לה: מה שהרב אומר, בואי נראה מה יפול דבר. וככה היה. היא באה לפה, היתה

וכל המגמה שלו היתה להביא את המשיח, לקרב את הגאולה. בסוף הוא אמר לפני שהוא מהחצר שלי, ככה הוא דיבר. בעז"ה יראו עינינו וישמח ליבנו

במחנה יהודה, הוא נכנס **לחנות של גרעינים**, שואל איפה זה הרב שרעבי. הרב קורא לה, אמר לה: **זה הבן שלך**. הלאה, החוצה. ממש ככה. **הכל הוא רואה**, הכל לפניו.

אני לא יכול לזוז!

פה היתה גרה **משפחת האווי**. איפה הבית מדרש שאני יושב, היו משפחת האווי, היה עשיר, היה לו כסף, לא יודע בדיוק, מדבר איתכם **לפני חמישים וחמש שנה** - שישים שנה, היה לו פה חבר במחנה יהודה, אומר לו: אני רוצה **הלואה של ארבעים אלף דולר**, מפה לשם התפתח ונתן לו אותם. כמה זמן? שלשה חודשים. אחרי ארבעה חודשים, אומר לו: חביבי, **איפה הפונט**, אומר: איזה פונט? ארבעים אלף דולר. **מה אתה חולם חלומות?** מי יש לו ארבעים אלף דולר, אומר: נתתי לך. אומר לו: לא היה ולא נברא. התחיל לבכות, בצר לו ירד לרב שרעבי, מספר לו את זה, אומר לו: **תקרא לו**. ההוא בא, חושב זה משחק ילדים. הרב שרעבי אמר לו: תחזיר לו את הכסף, אומר: **לא היה דברים מעולם** בכלל, לא לקחתי, הוא חולם חלום בלהות. אומר לו הרב: תחזיר לו את הכסף. לא לקחתי. לא רוצה, טוב תלך. **רוצה ללכת - לא יכול**. איזה צעקות, רוצה, לא יכול. כולנו ירדנו למטה, הבן-אדם לא יכול ללכת. אומר לו: **שמתי את זה פה תחת העץ**. אמר: אתה תחכה פה. שלח עם אנשים, **מצאו את כל הכסף במקומו**. אותם ארבעים אלף, הביא. אומר הרב: עכשיו **תקבל עליך לעשות תשובה**, לא עושים דבר כזה.

המשיח יבוא מהחצר שלי

אבל כל זה האותות ומופתים, **העיקר זה ההתמדה בתורה**, החשק, ידיעת התורה, קיום התורה, קדושה, איך להתפלל, **איך הוא העמיד פה תלמידים**, מה הוא לא זכה. וכל המגמה שלו היתה **להביא את המשיח**, לקרב את הגאולה. בסוף הוא אמר לפני שהוא נפטר: **המשיח יבוא מהחצר שלי**, ככה הוא דיבר. בעז"ה **יראו עינינו וישמח ליבנו**.

עכשיו צריכים ישועה גדולה לעמו ישראל, שלא יהיו מחלוקות, **שלא יהיו אסונות**, שלא יהיו בעיות, שיהיו **ישועות בכל בית ובית**, שיהיה חיים טובים. לא מלחמות, **רוצים גאולה**. משיח צדקנו במהרה בימינו ונאמר אמן.

מי שברך אבותינו הקדושים, יברך את כל הקהל הקדוש, יברך כל המאזינים דרך הלוין, דרך רדיו מורשת, דרך דרום, והלומדים בעלון. מלכא דעלמא יברך יתכון ויזכה יתכון, בריאות איתנה נהורא מעליא, חיים טובים, **חיים ארוכים ושמחים**, וכן יהי רצון ונאמר אמן.

המבצע השבועי - בחנות הישיבה (המבצע הינו לקוראי העלון ולשבוע בלבד)

ספר האוצר "הפטרות"
ספרו של מו"ר הרב **בניהו שמואלי** שליט"א
על כל הפטרות השנה כולל חגים ושבתות מיוחדות
עם פירושו של מו"ר שליט"א והוספות רבות

ספר תהילים – הר ציון
תהילים מיוחדים במינם כתובים בצורה ברורה
ומאירה על דף איכותי ביותר וגולת הכותרת ציורים
מיוחדים הקשורים לכל פרק לפי פסוק מסוים בו

סבולה
02-644-33-00

ממשיכים את דרכו של הצדיק

לזכות הילולת זקן המקובלים מייסד ישיבת המקובלים "נהר שלום"
רבנו **מרדכי שרעבי** זיע"א

ממשיכים את דרכו
מחזקים את ישיבת המקובלים "נהר שלום"

וזוכים לקבל:
תעודת שותפות יוקרתית
ספר הצדיק
יין מסוכת המקובלים

והנוסף
מדי ערב
רשום חודש
תיקון התהלים
לך ולבני ביתך

שותפות חודשית 274 ש"ח כמניין "מרדכי"

שותפים עם הצדיק
וזוכים לשמירה וברכה עליונה

חייגו עכשיו 02-624-9000

מעמד תפילה ותיקון חצות בקבר רחל אמנו בראשות מורנו ורבנו ראש הישיבה שליט"א

שבע ברכות לנכד מורנו ורבנו מנהיג הדור מרן מלכא חכם משה צדקה שליט"א בבית מורנו ורבנו ראש הישיבה שליט"א

הרב הגאון רבי יעקב חיים סופר שליט"א

הרה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א